

KOCH SÁNDOR egy. nyilv. r. tanár:

FIATAL BARÁTAIM!

Baráti szívvel üdvözlöm a Szegedi Egyetemi Ifjúságot és őszintén köszönöm a személyem irányában előlegezett bizalmat. Soha nem vágytam közszereplésre, nem is vállaltam eddig semmiféle formában. A fiatalság iránt érzett szeretetem és az, hogy akarásukkal azonosítom magamat, magyarázza álláspontom megváltoztatását. Hogy egymásban ne csalódjunk, Isten adja.

Tanárelnökségben elődömet, az ifjúság őszinte, nagy barátját, Szent-Györgyi Albert prorektor urat illese most a hála szava. Bokros rektori és professzori teendői mellett első feladatának ismerte, hogy a fiatalságot visszaadja önmagának. A mának százfelé húzó világában megteremtette az Egységet az Egyetem falain belül, összefogva Szervezetünkben a keresztény, nemzeti érzésű fiatalságot. Neki köszönhetjük a napi munka közben és utána a pihenés, szórakozás, művelődés lehetőségeit nyújtó Otthonunkat. Neki és Sík Sándor professzor úrnak Szervezetünk első jelentős kultúrmegmozdulásait, az Egység keretén belül alakult Színjátszó Társaság rendezte szavalestnek, a Városunk határain túl is őszinte elismeréssel fogadott Hamlett előadásnak sikerét, a Szervezet hivatalos lapjának, a Szegedi Hidnak megindulását.

Hálás köszönetet vezetésükért, tanácsaikért, de elsősorban mindég segíteni kész igaz, meleg barátságukért. Kérjük támogassanak minket tudásukkal, szeretetükkel továbbra is az úton, melyen elindítottak.

Nem könnyű a tovább-út, mert felfelé kell, hogy vezessen. Ma, mikor a nyugati kultúra omladozó bástyáin világnézetek vívják jövőt döntő szörnyű csatáikat, mikor nem csak a fegyverekkel vívott harcok terén, de az itthon megvándorlóknak is céltudatosan küzdő, kemény magyarokra van szükség, sok az, amit az idők mindannyiunktól és még több, amit az életbe lépőktől követelnek. Minden népnél árvámban állunk az apokaliptikus vérzivatarban. Jövünk nem szűk látókörű, már pelyhedző állal nyugdíj felé kacintgató diplomásokkal, hanem keresztény és nemzeti érzéseiben szilárd, maga választotta hivatását fanatikus szeretettel vállaló fiatalságot követel.

Vállalhatja-e az Egyetem, hogy tanító, nevelő munkájával mindenben megfelel ezeknek az igényeknek? Nem.

Az eredetileg az önmagáért való tudomány művelésére, az igazság keresésére alapított egyetemnek a tudomány önzetlen munkásait, az igazság áhítatos tisztelőit nevelték. A tudományok, de különösen a természettudományok mérföldes csizmákkal való haladása és társadalmi berendezkedésünknek ezzel kapcsolatos teljes átalakulása a hallgatóság túlnyomó százalékára nézve diplomát nyújtó szakiskolává kényszerítette az egyetemet. Évről-évre

gyarapszik a közlendő anyag, nő a hallgatóság száma. Az egyetem oktat, tanít, de a zsúfolt tantermek és egyre szűkebb laboratóriumok collégiumokkal túlterhelt ifjúságának nevelésére mind nehezebben vállalkozhat. Az élet kényszere, hogy mindenki, aki egyetemre jön, pályára készül. A négy-öt esztendő alatt, melyet itt tölt, elsősorban szakismereteket igyekszik szerezni. De egyetlen magyar ifjúnak sincs ma joga ahhoz, hogy a tanteremben kívül csigaként a maga szűk, sűrű kis világába húzódjon vissza, hogy süket legyen a magyarság, főként a magyar fiatalság nagy problémáival szemben.

Önmagáért létező nincsen a nagy természetben. Minden lény kisebb és nagyobb közösségeknek tagja. Az ember családtag, fia nemzetének: csak ezeken a közösségeken belül nyert egyénisége igazi tartalmat.

A tantermeken kívül többé-kevésbé magára hagyott fiatalság nevelésének munkájában részt kell, hogy vállaljon közösségén belül maga az ifjúság is. Társai között fogva válik síma gömbölyűvé a szögletes kavics is. A jegyzetek, a mikroszkóp, a lombik mellett tanár szól a hallgatóhoz, kolléga a kollégához, a problémakör általában egy-egy szaktárgy anyagára szorítkozik. Csak a közösségen belül kerülhetünk közel kollégáinkban az emberhez s szakkérdéseken túl valamennyiünket érdeklő közös, nagy kérdéseinkhez.

Megkérdezhetném, hányan meríttek vállalni, hogy ismeritek Egyetemünket, melynek hallgatói, mun-

kásai vagytok, a Néktek otthont nyújtó Várost, ennek történetét, kultúráját, lakóit, kikhez úgyszólván csak a vegetatív élet gyenge szárai fűznek; a tanyák világát, népünk örömét, bánatát, művészi megnyilatkozásait: életét.

Miért oly áldozatos munkása földjének a magyar gazda? Mert szereti. Szereti, mert ismeri minden bokrát, fáját, barázdáját, rögtét. Csak azért vagyunk áldozatokra képesek, amit szeretünk és csak azt szerethetjük, amit ismerünk.

Lelkiismeretes segítő, tanácsadója, vezetője akarsz lenni népednek? Céltudatos, önfeláldozó munkása az új magyar életnek? Segítsünk, hogy megismerhessed társaidat, kikkel együtt fogsz majdan dolgozni, a Várost, a népet: fajtádat. A kultúra roppant mezejéből csak kis parcella az, amit a szakképzés nyújthat. Vágyakozzál szélesebb horizontok felé! Munkaközösségeink vállalják a feladatot, hogy vezetnek az emberi, a nemzeti kultúra örök értékei között. Mentől szélesebb körhöz kötnek a megismerés szárai, annál kevésbé fenyeget a veszély, hogy idegen és nem mindig megbízható szemüvegre lesz szükséged, ha látni akarsz, ha látnod kell az életben.

Fiatal barátom! Fiatalos elszánt-sággal, magyaros öntudattal, keresztényi türelemmel vállald munkából a Reád eső részt jövőd, jövőnk érdekében.

Munkához nagyon tisztelt Professzor társaim szíves támogatását, a dolgozni akaró fiatalság minden barátjának meg igaz jóindulatát kérjük.

Egyik, vagy a másik?

Ma már szörnyülködünk azon, hogy valaha volt magyar ember előtt olyan kérdés, hogy Kossuth vagy Széchenyi s a nem politizáló ifjúság előtt fájdalommas volt mindig ez a kérdés is, hogy Teleki, vagy Imrédy.

És a magistra vitae-re most se hallgatunk. Tisztaszándékú emberek is sokszor rámutatnak valaki két értékes emberünkre és fölvetik a kérdést, hogy a kettő közül az egyik, vagy a másik az értékes.

A SZEI nem írók, nem is irodalmi szakemberek munkaközössége, még kevésbé politikuské.

Tehát egészen más hangon: a minden magyar értékből minél többet méríteni akaró ifjúság hangján szól hozzá ezekhez a vitákhoz.

Azt mondja:

Hogy az egyiktől többet tanultunk, mint a másiktól, az nem ok arra, hogy a másikat semmivé kisebbsítsük. Nem vagyunk olyan gazdagok, hogy válogathatnánk az értékekben. Nincs annyi Magyar Tanítónk, hogy egyikkel a másik ellen harcolhassunk.

Ez csak öncsonkító játék.

Ha az egyikük kétszerese is a másik értékének, még mindig szükségünk van a másikra is.

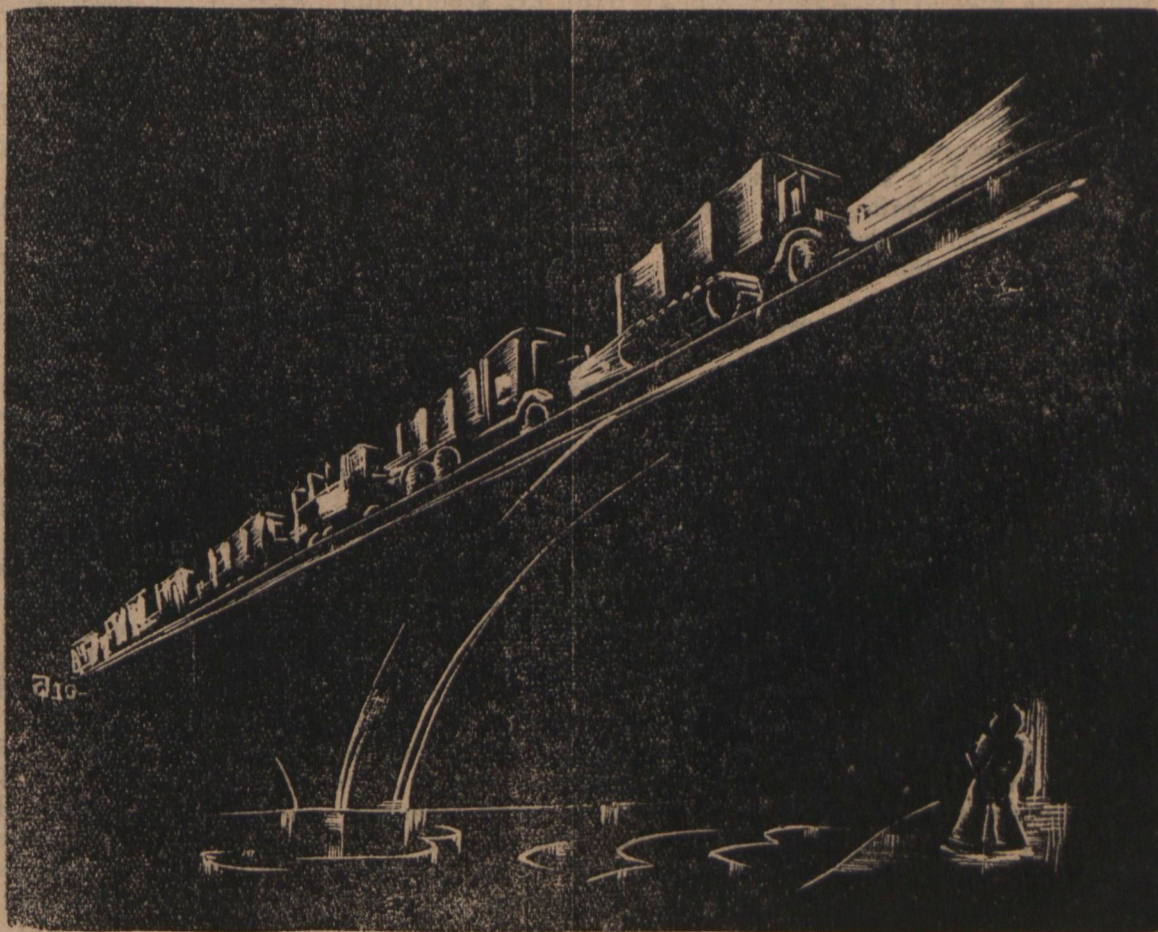
Annak eldöntése pedig igazán nem elsőrangú fontosságú, hogy melyikük és mennyivel nagyobb.

Mi, az ifjúság azt kérjük azoktól az értékektől is, akiket ilyen viták során meghurcolnak, hogy szóljanak tovább is hozzánk, amilyen jól és szépen csak tudnak.

Hallgatjuk őket, ha van lélekből jött magyar mondanivalójuk. Hallgatjuk mindannyiukat.

Olvassa a Szegedi Hidat!

A HIDON dübörögve rohant át a város augusztusi éjszakájában egy katonai gépkocsioszlop.

JANKÓ GÉZA fametszete.